

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Kladně rozhodl v hlavním líčení konaném dne 19. 8. 2021 v senátě konaném z předsedy senátu Mgr. Štěpána Jirounka a přísedících Mgr. Jolany Hodkové a Zdeňka Hořejšího

t a k t o :

obžalovaný

M [REDACTED] Ž [REDACTED],

narozený [REDACTED] v Chrudimi, technik, trvale bytem [REDACTED], [REDACTED], se podle § 226 písm. a) trestního řádu **zprošťuje** obžaloby Okresního státního zastupitelství v Kladně sp.zn. 2 Zt 78/2019, ze dne 20.3.2020, která mu kladla za vinu, ž e

v přesně nezjištěné době od 1. 7. 2015 do 31. 8. 2015 na přesně nezjištěném odstavném parkovišti poblíž města Montsena ve Španělsku, v kabině kamionu, kde s ním pobývala nezletilá V [REDACTED] M [REDACTED], narozená [REDACTED], kterou mu její rodiče na cestu do Španělska svěřili do péče, tuto poté, když večer usínala, hladil na prsou pod trikem a na přirození pod kalhotkami, přičemž ji i dráždil prstem na okraji pochvy, a druhý večer, když šla ze sprchy, jí dal červená tanga, aby si je oblékla, a když poškozená ležela na zádech a chtěla spát, chytil ji za boky, svlékl jí tanga, líbal ji na přirození, snažil se ji zasunout prst do pochvy a prstem hýbat, poškozenou jeho jednání zaskočilo, nelíbilo se jí, ale nebránila se slovně, ani fyzicky, když obviněný přestal, chytil její ruku, krátce s ní pohyboval po svém ztopořeném penisu a chtěl, aby ho nezletilá rukou sexuálně

Shodu s prvopisem potvrzuje [REDACTED]

uspokojila, což odmítla, přičemž obžalovaný takto jednal i přesto, že věděl, že poškozená nedovršila věku 15 let,

neboť nebylo prokázáno, že se stal skutek, pro nějž je obžalovaný stíhán.

O d ů v o d n ě n í :

1)Na základě provedeného dokazování dospěl soud k závěru, že nelze bez jakékoliv pochybnosti dospět k závěru, že se obžalovaný dopustil shora popsaného jednání, a proto rozhodl soud v souladu se zásadou „in dubio pro reo“ (v pochybnostech ve prospěch obžalovaného)“ o zproštění obžaloby. K tomuto závěru dospěl soud na základě níže uvedeného.

2)V dané věci došlo k důkazní situaci, kdy měl soud k dispozici 2 stěžejní verze ohledně předmětného jednání, tedy toho, co se v průběhu cesty do Španělska v kamionu obžalovaného odehrálo, a to jednak verzi obžalovaného, který jakékoliv shora popsané jednání ve vztahu k poškozené od samého počátku popíral, a verzi poškozené V■■■■ M■■■■ která podrobně popsala, k jakému konkrétnímu jednání (jednání popsanému ve výroku tohoto rozsudku) ze strany obžalovaného došlo. Pokud jde o ostatní důkazy, které byly ve věci provedeny, pak tyto podporují jednu či druhou verzi, nicméně se jedná o důkazy nepřímé, zprostředkované nebo vypovídající o událostech, které se odehrály po návratu obžalovaného a poškozené ze Španělska, které samozřejmě musel soud vzít v úvahu a také je v úvahu vzal, nicméně jím nemohl přikládat takovou váhu, aby se bez jakýchkoliv pochybností mohl rozhodnout, že došlo k jednání které je popisována v obžalobě. Při hodnocení jednotlivých verzí k předmětnému jednání musel soud hodnotit jednak výpovědi obžalovaného a poškozené samostatně, tak i výpovědi obou ve světle ostatní provedených důkazů, tedy ve světle výpovědí svědků, znalce i listinných důkazů, přičemž právě ve světle ostatních provedených důkazů dospěl k závěru, že nelze bez jakýchkoliv pochybností uzavřít, že se jednání stalo právě tak, jak jej popisuje poškozená V■■■■ M■■■■. Dle názoru soudu pak nelze dospět ani k jednoznačnému závěru, že by došlo k jinému jednání, které by neslo znaky trestně relevantního jednání.

3)Soud svým závěrem rozhodně nechtěl, a ani to tak neučinil, vyloučit na základě provedeného dokazování jednání popisované poškozenou, když takové jednání se na základě části provedených důkazů skutečně nabízí, nicméně stejně tak nechtěl a ani nemohl uzavřít, že se dané jednání skutečně stalo, neboť dospěl k závěru, že jsou zde významné pochyby o vině obžalovaného. Připustit, že se situace odehrála, mohla odehrát tak, jak popisuje obžalovaná, ještě neznamena jistotu, že tomu tak skutečně bylo a takovou jistotu na základě provedeného dokazování soud při rozhodování neměl. V dané věci byla provedena celá řada důkazů (pomine-li soud výpověď obžalovaného a poškozené), které bylo možné vysvětlit ve prospěch či v neprospěch jedné či druhé strany, přičemž dle názoru soudu nebylo rovněž možné takové důkazy zároveň zpochybnit a z tohoto důvodu k nim nepřihlížet (k tomu viz níže), což jenom pochybnosti ohledně předmětného jednání zpochybnilo. Stejně tak nelze dle názoru soudu dospět k závěru, že došlo k jednání z hlediska trestně právního relevantnímu.

4) S vědomím, že obžalovaný popisované jednání rezolutně odmítal a takto činil po celý průběh trestního řízení, se musel soud kromě jeho výpovědi zaměřit blíže na výpověď poškozené V. M. K výpovědím obou z nich soud dodává, že výpovědi byly dle názoru soudu činěny jak v přípravném řízení, tak u hlavního líčení v základu shodně a v tomto ohledu tak pochybnosti o jejich věrohodnosti nevznikaly. Obžalovaný po celou dobu jednání popíral a poškozená zase po celou dobu uváděla, k jakému konkrétnímu jednání došlo. Pokud šlo o výpověď poškozené samotnou, je třeba říci, že poškozená vypovídala naprosto spontánně a po celou dobu trestního řízení konstantně a shodně. Jak v rámci přípravného řízení, tak v rámci hlavního líčení podávala zpověď o tom, k čemu konkrétně došlo, shodně a bez jakýchkoliv významných změn, v souladu s tím, jak byl skutek popsán v obžalobě. Pokud se u hlavního líčení v něčem neshodovala s výpovědí v přípravném řízení, jak na to poukazovala obhajoba (zda cesta proběhla nadvakrát, nejprve do Německa, zpět a poté do Španělska nebo najednou přes Německo), nejednalo se dle názoru soudu o rozpory podstatné, které by měly zpochybnit její věrohodnost. V podstatných bodech vypovídala poškozená stále shodně, a proto sama o sobě výpověď poškozené v soudu pochybnosti nevzbudila. Pokud jde o další důkazy, v jejichž světle bylo třeba výpověď poškozené hodnotit, pak je třeba konstatovat, že i výpovědi některých dalších svědků v podstatě potvrzovaly výpověď poškozené V. M. Zejména má soud na mysli výpovědi jejich rodičů S. D. a R. M., kteří mimo jiné popisovali změny chování u své dcery a její depresivní stavy po návratu ze Španělska a dále postupnou averzi k obžalovanému, ačkoli s ním před cestou do Španělska měla dobré vztahy, což by dle názoru soudu mohlo potvrzovat verzi poškozené, že k nějakému negativnímu jednání ze strany obžalovaného v průběhu jízdy skutečně došlo, nicméně znovu soud uvádí, že i z výpovědí těchto svědků v podstatě může soud dovodit, že tyto výpovědi podporují i verzi obžalovaného.

5) Tedy pokud bylo zmiňováno jednání poškozené po návratu ze Španělska a její změnu v postojích ve vztahu k obžalovanému, pak je třeba říci, že zejména matka poškozené vypověděla, že po návratu ze Španělska bylo vše v pořádku, dcera jí o cestě vyprávěla a až přibližně měsíc po návratu (poté, co se seznámila se synem obžalovaného) začaly noční můry a začala se poškozovat. Stejně tak jako se dá její změna přisoudit tomu, že ze strany obžalovaného došlo k popisovanému jednání ze strany poškozené, dá se její změna vysvětlit i tím, že došlo k nějakému jednání ze strany obžalovaného, které si poškozená špatně vyložila, jak o tom mluvil znalec (viz níže) ve spojení s událostí, kterou popisoval obžalovaný se svojí bývalou ženou, a sice že poškozenou s jejím synem přistihli v pokoji v choulostivé situaci, přičemž takto si oni změnu chování poškozené oba vysvětlovali. Znovu soud podotýká, že i matka poškozené popisovala, jak jí dcera přišla v pořádku, vyprávěla jí o cestě a změna nastala až s nějakým časovým odstupem.

6) Pokud jde o další důkazy, které potvrzují výpověď poškozené, jedná se zejména výpovědi M. Ž. ml. a V. P., z nichž vyplývá, že se jim poškozená po návratu ze Španělska svěřila s tím, k čemu došlo, respektive V. P. sdělila podrobně, k čemu došlo hned a M. Ž. sdělila, že jí jeho otec ublížil, konkrétně mu hned neřekla, k čemu došlo, a podrobnosti mu sdělila, až když jí telefonoval s dotazem, zda podala na otce trestní oznámení. Dále její výpověď potvrzuje i skutečnost, že vše poškozená hned neoznámila na policii po příjezdu ze Španělska, se situací se snažila vypořádat sama a celá věc se vlastně provalila náhodou díky facebookové komunikaci s D. M. (viz tato komunikace), přičemž ani tato skutečnost nevzbuzuje pochybnosti soudu o tom, co vypovídala poškozená, když daná situace musela být pro poškozenou jistě velice psychicky náročná, choulostivá, a tak se nelze divit, že se s touto událostí nechtěla nikomu svěřit. Jak bylo shora uvedeno i tyto potvrzující důkazy (vyjma výpovědi syna obžalovaného) a skutečnosti z nich vyplývající lze do jisté míry vysvětlit ve prospěch obžalovaného. Tedy i svědek P. se o předmětném jednání dozvěděl s určitým časovým odstupem, což mohlo být způsobeno popisovanou změnou v chování, která u poškozené nastala až po několika týdnech od návratu ze

Shodu s prvopisem potvrzuje [redacted]

Španělska, jak uváděli obžalovaný, L. Ž. a matka poškozené S. D. Facebooková komunikace sama o sobě dokládá, že mělo k něčemu mezi obžalovaným a poškozenou dojít, tedy opět by potvrzovala verzi poškozené, nicméně konkrétní jednání, k němuž mělo dojít, zde zmíněno není, což ještě samo o sobě pochyby nevyvolává, nicméně dále se zde poškozená zmiňuje o tom, že o události ví kromě D. M., ještě kámoš (zřejmě V. P.), kámoška a mladej, tedy celkem tři osoby kromě D. M., což lze svým způsobem rovněž vyložit ve prospěch obžalovaného v tom smyslu, že je s podivem jak to, že se informace o jednání ze strany obžalovaného, pokud by bylo tak závažné a skutečně se stalo, neobjevila již dříve. Soud respektuje případné přání poškozené, že si nepřála, aby se to někdo dozvěděl, o němž mluvili svědci, nicméně pořád je zde určitá pochybnost, zda by osoby, které se dozvědí o takto závažném jednání, neměly potřebu tuto informaci komukoliv sdělit. Soud nechce znevažovat rozhodnutí poškozené spočívající v neinformování příslušných orgánů či rodičů, pouze chce poukázat na skutečnost, že zde existují důkazy, které lze vysvětlit jako důkazy podporující verzi jak poškozené tak ale i verzi obžalovaného, respektive jí spíše nevyvrátit.

7) Navíc soud neměl k dispozici pouze shora uvedené důkazy, které by nasvědčovaly vině obžalovaného, nýbrž měl k dispozici i další důkazy, s nimiž bylo třeba se vypořádat, a právě tyto důkazy vnesly do daného případu pochybnosti, respektive významným způsobem ovlivnily možné nahlížení na výpověď poškozené a to do takové míry, že se dané pochybnosti dle názoru soudu nepodařilo odstranit a nebylo tedy dle názoru soudu možné uzavřít, že přesně to, co uváděla poškozená, se bezesbýtku skutečně stalo a je možné právě za takové jednání dovodit trestní odpovědnost obžalovaného. Stejně tak není dle názoru soudu možné bez jakýchkoliv pochybností dospět k závěru o spáchání konkrétního jednání ze strany obžalovaného ve vztahu k poškozené, které by neslo znaky trestně relevantního jednání. Těmito důkazy jsou ve spojení s výpovědí obžalovaného, který dané jednání od počátku popíral, zejména znalecký posudek z oboru psychologie, specializace dětská psychologie PhDr. Václava Mrštíka, který byl vyhotoven na osobu poškozené a znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a sexuologie MUDr. Ladislava Procházky, který byl vyhotoven na osobu obžalovaného a dále svědecké výpovědi L. Ž., P. H. a J. Ž.

8) Zejména díky znaleckému posudku z oboru psychologie, specializace dětská psychologie PhDr. Václava Mrštíka bylo třeba nahlížet na výpověď poškozené s „velkou rezervou“ a stejně tak nevykládat jednotlivé důkazy pouze jednostranně (viz možnost dovodit z některých důkazů jak skutečnosti svědčící ve prospěch tak v neprospěch jedné či druhé verze) a posoudit je z hlediska obou možných variant. Znalec totiž ve svém posudku konstatoval, že při svém zkoumání nezaregistroval konkrétní lživou výpověď, že je nepravděpodobné, že by si ventilované zážitky a situace vymyslela, že je schopna percepce a následného reprodukce prožitého, stejně tak uvedl, že její výpověď může být neúplná, nezkreslena, nicméně zároveň uvedl, že posuzovaná je osobností, kterou lze označit jako nestandardní, kdy je vyhraněným melancholikiem se sklony k depresivnímu chování a reakcím, přičemž lze konstatovat, že mnohé z toho, co posuzovaná ventiluje, je ovlivněno její zvýšenou mírou lživosti. Zvýšená míra sebekontroly a jakési nepoctivosti byla zjištěna i při grafologické analýze rukopisu. U hlavního líčení pak znalec doplnil, že s odstupem času není třeba na posudku nic měnit. Schopnost vnímání u ní není nijak postižena, emoce však nemusí být přesná, kdy záleží na emocionálním stavu člověka. Nemusí to být přesné, neboť poškozená v době, kdy ji vyšetřoval, byla silný melancholik. Nelze přesně určit co je toho příčinou, neboť těch osobnostních dominant negativních je u poškozené hodně. Bylo pro něj nesmírně složité provést interpretaci, protože výsledky dotazníku byly nestandardní. Bylo jednoznačně dané, že se jedná o nestandardní osobnost. Klíčový v posudku je začátek, kdy při vyšetření, při němž se však nedostali ke konkrétnímu jednání spáchaného ze strany obžalovaného, když od tohoto tématu poškozená utíkala, nezjistil nějakou konkrétní lež, ale zároveň uvedl, že má poškozená zvýšenou míru sebekontroly. Když se při pohovoru blížili

k nějakému konkrétnímu tématu, tak z toho utekla, nevolila řešení, ventilaci, ale únik. Neřekla, že s ním nebude mluvit, ale byla natolik pasivní, že nespolečně pracovala, a utekla z toho. Nezjistil sice konkrétní lež (neprobírali však podrobnosti), ale zvýšená lhavost u ní byla zaznamenána. Že by si naprosto vše vymyslela, to by neřekl, nicméně lhavost u ní byla zjištěna poměrně vysoká. Znalec nedokázal říci, s jakou pravděpodobností poškozená lže nebo nelže. Pokud nemá alespoň 80% pravděpodobnost či jistotu, že to tak je, tak to do posudku neuvádí. Pro něho i soud by měly být podstatné výsledky uvedené v citaci ve znaleckém posudku. To je vlastně obraz představ a chování člověka, který spěje k těžké neuróze, jsou tam projevy depresivního stavu. Poškozená je něco jako „žít na obláčku“. Neví, čeho chce dosáhnout, chtěla by všechno, chtěla by uznání, ale nebude na tom tvrdě pracovat. Nemohl s jistotou říci, že si to, co uvádí, prožila nebo že si to neprožila. Odmítla o tom, co se jí stalo, hovořit. K tomu konkrétnímu jednání se nedostali. Když se k tomu blížili jakýmkoliv dotazem, ona odmítla hovořit. Konkrétní jednání obžalovaného tedy neprobírali, odmítla to. U poškozené byla zaznamenána zvýšená lhavost, kriminalita a psychotismus. Kdyby to převedl na IQ, tak je to 138. Když by vzal index 100, tak kriminalita je na 138, 137, což je strašně moc. Byla u ní zvýšená míra lhavosti. Mohla se chovat tak, aby dosáhla svého cíle. Může modifikovat situace, může je jinak interpretovat, než byly, může lhát celkem určitě. Poškozená mohla třeba pohlazení, kdy jí řidič mohl sáhnout na koleno, vnímat úplně jinak. Ve znaleckém posudku uvedl, že se s takovou osobou ještě nesetkal. Skutečnost, že se poškozená po návratu ze Španělska setkávala se synem obžalovaného, znalec považoval za normální. Pokud se na věc přišlo při facebookové komunikaci, maximálně by se přiklonil k tomu, že chtěla být na facebooku zajímavá. Daný problém se začal řešit hodně dlouho poté, co se to událo, přičemž ke znalci ji poslala policie, ona o tom dobře věděla, a tak se musela samozřejmě kontrolovat, na facebooku komunikovala spontánně. Výslech u znalce pro ni nebyl traumatický zážitek, míra spontánnosti byla u ní velice malá, velmi se tam kontrolovala, co řekne a jak to řekne.

9) Po výpovědi poškozené u hlavního líčení, kde poškozená konkrétně a podrobně popisovala, k čemu mělo mezi ní a obžalovaným dojít, které byl znalec přítomen, dále znalec uvedl, že se jeho obava o zdraví poškozené naplnila. Policie mu kladla otázku, zda za osobnostní problémy poškozené může jednání obžalovaného, ovšem k tomu se nedokázal vyjádřit. Může to mít vliv, ale také nemusí, může tam být více vlivů, může jít i o dědičnou záležitost. Stav depresivní byly předvídatelné. Znalec dále uvedl, že skupina mladých lidí (svědků) tvrdila, že se nepřipravovali na dnešní soud, ovšem jak je mohl pozorovat na chodbě, tak se zjevně připravovali. Dále uvedl, že tak konkrétně, jak vypovídala u soudu, se s ním poškozená nechtěla bavit. Odmítala rozhovor. Pokud vnímal výpovědi poškozené a svědka P [REDACTED], tak jej zarazilo, jak se o obžalovaném vyjadřovali. Je otázkou, co se naučili formulovat, co se snaží skrýt a co ne. Neodvážil by se tvrdit, v čem lže a v čem mluví pravdu. Poškozená nemá omezenou schopnost vnímat skutečnosti. Jak je bude interpretovat, to už je věc jiná. Jedná se o těžkého neurotik, člověka v depresi. Tento člověk může přisuzovat významy situacím zkreslením, ne, že by chtěl lhát, ale on to zkresleně vnímá. Byla u ní i vysoká míra kriminality, je tam plno věcí, kdy by byl velice opatrný, aby její vyjádření bral 100%. To není její úmysl, je to její osobností. Popisované jednání by si poškozená úplně nemohla vymyslet. Ona to nemá vymyšlené, nějaký negativní zážitek tam určitě byl, ale znalec nedokázal posoudit, jak moc negativní zážitek to byl. Poškozená popisovala zasunutí prstu, ale když se jí ptal, z čeho usuzoval obžalovaný, že byla uspokojena, tak na to vůbec neodpověděla. Negativní zážitek určitě měla, to mohl znalec tvrdit zcela s jistotou, ale nemohl s jistotou říci, zda to bylo v podobě, která byla poškozenou vykreslena. Moc jinak se to odehrát nemohlo, než jak poškozená vypovídala. Pokud jde o lhavost u poškozené, pak zde je problém v tom, uvědomit si, co člověk tou lží získává. Buďto má strach, nebo má výhody z toho, že lže. V tomto případě neviděl ani výhodu, ani strach, jak viděl u hlavního líčení. Strach měla, ale v tuto chvíli by to popisovala trochu jinak a neměla by z toho žádnou výhodu. Z počátku byla ve strachu, klepala se, poté začala mít pevnou půdu pod nohama a začala mít na všechny vztek. Když zjistila, že soud je na ní hodný, byla na všechny naštvaná, chtěla být už pryč a mít to za

sebou. Zásadní v dané věci je i sexuologický posudek obžalovaného, na jeho posudek a na jeho závěry však nemá vliv. Znalec vnímal problémy i na straně obžalovaného, který ji nedoprovodil k moři, ačkoliv to byl smysl její cesty. Poškozená si mohla danou situaci přikrášlit, ale ne vymyslet. Vzhledem ke struktuře její osobnosti si mohla něco zveličit. Je to možné. Není to pravděpodobnost, ani jistota, je to možnost.

10) S ohledem na závěry znaleckého posudku na osobu poškozenou dospěl soud k závěru, že nelze s ohledem na osobu poškozené a její osobnostní rysy, tak jak o nich mluvil znalec, dospět k jednoznačnému závěru, že se událost stala právě tak, jak ji popisovala sama poškozená. Znalec sice uvedl, že poškozená sice negativní zážitek s poškozeným měla a nemohlo se to stát moc jinak, než uvedla, nicméně toto je formulace, která pro učinění konkrétního závěru dle názoru soudu nemůže obstát, zvláště když dále uvedl, že si celou událost mohla vyložit jinak a dokonce si ji mohla přikrášlit. Nelze s jistotou říci, že to bylo právě v takové podobě, jak ona popisovala. Znalec dokonce uvedl, že určité situaci, která pro ni jistě nemusela být příjemná, mohla přisoudit jiný význam. Nejde o lhaní jako takové, ale o vnímání situace jiným způsobem. Právě s ohledem na závěry znalce z oboru psychologie, specializace dětská psychologie PhDr. Václava Mrštíka, které však nejsou jedinými pochybnostmi, které na základě dokazování vyvstaly, pojal soud pochybnosti, zda se situace mohla skutečně odehrát tak, jak popisovala poškozená, respektive zda lze bez jakýchkoliv pochybností učinit závěr, že se situace odehrála tak, jak ji popisovala poškozená.

11) Soud rozhodně nechce nikterak znevažovat výpověď poškozené, dokonce je možné připustit, že se situace skutečně odehrála tak, jak ji popisovala, nicméně zároveň je možné s ohledem na výpověď obžalovaného, další výpovědi učiněné svědky výpovědi L. Ž., P. H. a J. Ž. a zejména s ohledem na závěry znalce ohledně osobnostní struktury poškozené dospět k závěru, že se situace odehrála jinak, než bylo popisováno, že nedošlo k tak závažnému jednání ze strany obžalovaného, že si danou situaci, i když pro poškozenou byla nepříjemná, mohla poškozená vyložit jinak, přičemž takové jednání by vůbec nemuselo vykazovat znaky trestného činu, a to jsou právě pochybnosti, které bránily soudu rozhodnout o vině obžalovaného. Jistě znalecký posudek není jediným důkazem v daném řízení, z něhož lze dovodit, zda poškozená vypovídá pravdivě či nikoliv, nicméně je třeba znovu uvést, že soud dospěl k závěru, že jsou zde i další důkazy, které vnesly do posuzování verze předložené poškozenou pochybnosti, a to i důkazy, které šli vyložit ve prospěch poškozené.

12) Ze závěrů znaleckého posudku na osobu obžalovaného, posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a sexuologie MUDr. Ladislava Procházky plyne, že obviněný netrpěl a netrpí duševní poruchou chorobného charakteru. Není postižen ani sexuální deviací (poruchou sexuální preference) – hebefilií, která by mohla mít forenzně významný vliv na jeho jednání v předmětné době. Rozpoznávací i ovládací schopnosti obviněného byly zachované, pobyt obviněného na svobodě není nebezpečný a znalec proto nenavrhuje uložení ochranného psychiatrického, protialkoholního (protitoxikomanického) nebo sexuálního léčení. Obviněný je schopen plnohodnotné účasti na trestním řízení. Závěry tohoto znaleckého posudku rozhodně nevylučují možnost, že by se obžalovaný jednání uváděného poškozenou mohl dopustit, nicméně z odborného hlediska k takovému jednání nemá sklony. Ani z výpovědi jeho dřívější manželky J. Ž. nevyplývá, byť se svědkyně o obžalovaném nevyjadřovala v pozitivním smyslu, že by u něj někdy zaznamenala zájem o děti nebo že by si někdy vynucoval sex násilím, to jí přišlo uhozené. Jistě zmínila určité sexuální výstřednosti obžalovaného, nicméně tyto se netýkaly osob nižšího věku. Ani výsledky znaleckého zkoumání osoby obžalovaného tedy nepotvrdily, že by měl obžalovaný k jednání popisovanému poškozenou nějaké sklony, i když samozřejmě ani jednání obžalovaného nevyloučily. Jak bylo uvedeno, samy o sobě závěry znaleckého posudku nevylučují, že by se obžalovaný takového jednání mohl dopustit, nicméně to

vypovídá z odborného hlediska o osobě obžalovaného, u něhož nebyly pro dané jednání zjištěny sklony. K danému soud podotýká, že sklony k páčání protiprávního jednání nebyly u obžalovaného shledány ani z rejstříku trestu a přestupků, neboť zde nemá žádný záznam. Jistě neexistence záznamů ve vztahu ke spáchanému jednání v podstatě nic neznamená, nicméně utváří určitý obrázek o osobě obžalovaného. Dále je třeba zohlednit i výpověď svědkyně L. Ž., která uvedla, že obžalovaný měl s poškozenou dobrý vztah, říkala mu strejdo. Pokud jde o cestu do Španělska, tak to vzniklo tak, že asi chtěla někam odjet, ale kdo s návrhem přišel, nevěděla. Všichni s tím souhlasili, poškozená byla šťastná, posílali i fotky z cesty. Po návratu se hned viděli a poškozená vypadala šťastně. Komunikovala a chodila k nim i nadále. Když navštěvovala syna obžalovaného, tak normálně seděli venku a bavili se. Odlišné chování, než které bylo před cestou, nepozorovala, komunikovala pořád stejně, normálně. Poškozená chodila se synem obžalovaného a po nějaké době je s obžalovaným přistihli, jak se mazlili, což se jim nelíbilo a tam jim řekli, že se jim to nelíbí. Pak k nim poškozená přestala chodit. Po tom načapání se V. stranila, nebo spíše nebyla taková komunikativní. Obvinění obžalovaného považuje za nesmysl, nevěří tomu. Nechtěla říci, že by poškozená lhala, ale nevěřila, že by to obžalovaný udělal. Z vozidla obžalovaného byly zasílány fotografie, jak se směje, jak mává z auta, to byly normální fotky. Ty fotky jí posílal manžel, že je spokojená, že se konečně dostala ven, fotil je manžel ze strany řidiče. Sexuální život s obžalovaným byl normální jako v manželství. Manžel byl spíše na starší ženy. Nevyžadoval nic nenormálního. Ani z výpovědi této svědkyně nevyplývá, že by mělo k nějakému jednání dojít, byť je třeba mít na paměti, že tato svědkyně měla vše zprostředkovaně a její výpověď rozhodně neznamená, že k ničemu nemohlo dojít. Pouze chce soud poukázat na tu skutečnost, že z její výpovědi vyplývá, že si žádné změny v chování poškozené nevšimla a dokonce popsala (stejně jako obžalovaný) nepříjemnou situaci při přistižení dětí, která vedla k ochladnutí vztahů s poškozenou.

13)V tomto ohledu je třeba zmínit, že se ohledně zmiňovaného přistižení poškozené se synem obžalovaného objevily dvě verze, kdy obžalovaný se svojí bývalou ženou L. Ž. vypověděly, že došlo k přistižení poškozené se synem obžalovaného, zatímco syn obžalovaného to s poškozenou vyloučili, nicméně dle názoru soudu s ohledem na provedené dokazování ani jednu verzi nelze bezpečně vyloučit, přičemž daná situace mohla být podstatná i s ohledem na následné chování poškozené. Opět je zde situace, tak jak bylo zmíněno již několikrát shora, kdy se nelze jednoznačně přiklonit na stranu jedné či druhé verze, aniž by měl soud ohledně učiněného závěru jakékoliv pochybnosti. Na jedné straně je jistě možné dospět k závěru, že obžalovaný s takovou vymyšlenou verzí mohl přijít, aby znevěrohodnil výpovědi svého syna a poškozené, respektive vysvětlil, proč se poškozená chovala odměřeně po návratu ze Španělska, v tom případě je ovšem otázkou, proč by mu tuto verzi potvrdzovala i bývalá manželka. Každopádně stejně tak dle závěru soudu lze dospět k závěru, že k danému přistižení skutečně došlo a odstartovalo to nevoli poškozené ve vztahu k obžalovanému. K tomuto soud podotýká, že možnosti takového dění by nasvědčovala i výpověď matky poškozené, která uvedla, že po návratu bylo nejdříve vše v pořádku a změnu na poškozené pozorovala až po nějaké době. Každopádně je nesporné, že vztah mezi sebou poškozená se synem obžalovaného skutečně měli a v průběhu několika měsíců tento vztah skončil. Stejně tak jako byla svědkem M. Ž. ml. potvrzena verze poškozené ohledně nepřistižení, byla L. Ž. potvrzena verze o přistižení poškozené se synem obžalovaného. Dle názoru soudu ale nelze bezpečně dovodit nepravdivost jedné či druhé verze, přičemž jedna z verzí mohla být vysvětlením chování poškozené. Nelze nezmínit ani vyhrocené vztahy mezi otcem a synem, o nichž hovořili v podstatě všichni zasvěcení, které mohly být bezpochyby důvodem jednání spočívajícího v neoprávněném osočování z jednání, které se neuskutečnilo, respektive, které se neuskutečnilo v takové podobě, jak je zmiňována nebo v podobě, která by byla relevantní z hlediska trestněprávního.

Shodu s prvopisem potvrzuje [redacted].

14) Dále soud považuje za nutné zmínit i výpověď svědka P. H. který se v průběhu předmětné zahraniční cesty s obžalovaným a poškozenou potkal. Tento vypověděl, že se s obžalovaným seznámili před deseti lety jako řidiči ve firmě OK Trans. Společně cesty neabsolvovali, asi tak dva víkendy spolu stáli. Pokud jde o cestu do Španělska, tak tam přijel a zaparkoval před Barcelonou v Montseně. Zaparkoval, šel si koupit cigarety a pivo a cestou potkal na parkovišti pana Ž. Šel si koupit pouze pivo, neboť cigarety mu prodal obžalovaný a sedl si k nim, tedy k panu obžalovanému a k té holce, sestřenici. Ona moc nemluvila. Společně tam byli dva dny. Na parkoviště přijel v pátek nebo v sobotu a odjížděl v pondělí nad ránem. U poškozené neregistroval žádné chování, z něhož by bylo patrné, že by mohla prožít něco špatného. Ani na panu obžalovaném nepozoroval nějaké divné chování. Kabiny vozidel mohly být od sebe tak 50 metrů. Pan Ž. alkohol nepil, co ho zná, tak u něj neviděl ani pivo. I k výpovědi tohoto svědka soud dodává, že ani jeho výpověď rozhodně neznamená, že k ničemu nedošlo, nicméně pouze z jeho výpovědi vyplývá, že si nevšiml žádného podivného chování u poškozené či obžalovaného, které by mohlo být patrné, pokud by k něčemu došlo.

15) S ohledem na shora uvedené dospěl soud k závěru, že verzi obžalovaného, ani verzi poškozené nelze bezpečně vyvrátit, respektive se k nějaké bez jakýchkoliv pochybností přiklonit. Soud měl tedy k dispozici dvě verze k dané události, přičemž s ohledem na provedené dokazování nebylo možné říci, že by bez jakýchkoliv pochybností mohl bezezbytku dospět k závěru, že se jednání odehrálo právě tak, jak popisuje poškozená nebo že by mohlo dojít k jinému jednání, které by bylo relevantní z hlediska trestněprávní roviny. Vždyť i sám znalec popisoval určitou podobu jednání, které by z hlediska trestněprávního relevantní nebylo a jemuž mohl a poškozená připsat jiný význam. Pokud byla výpověď poškozené hodnocena jako spontánní a věrohodná, po celou dobu činěna shodně, pak to ještě neznamená, že si událost, ke které mezi ní a obžalovaným došlo, nemohla vyložit jinak a některé věci přikrášlit, jak uvedl znalec. V tomto ohledu se tedy výpověď poškozené jeví jako věrohodná, nicméně je otázkou, zda je samotný základ její výpovědi odvozen od toho, co se skutečně stalo a zda její výpověď včetně výpovědí osob, kterým byla událost zprostředkovaně nastíněna, nejsou založeny na nepravdivém, neúplném, zkresleném základu. Z pohledu konstantnosti výpovědi se může zdát být věrohodnou i výpověď obžalovaného, který celou dobu popíral, že by k něčemu mezi ním a poškozenou došlo. Věrohodnost jeho výpovědi jistě mohou znevažovat ostatní provedené důkazy, nicméně zde soud podotýká, jak bylo shora uvedeno, že některé tyto důkazy je možné vyložit i v jeho prospěch. Jestliže tedy ve světle znaleckého posudku k osobě poškozené vyplynulo, že bezpochyby k něčemu mezi ním a poškozenou došlo, může být otázkou, jak si danou situaci obžalovaný a poškozená vyložili. Tak jako se mohlo stát to, co popisuje poškozená a v tomto ohledu tedy závěry znaleckého posudku potvrzují její výpověď, tak se mohlo stát i to, že k ničemu nedošlo, jak popisoval obžalovaný, a poškozená si danou situaci či jednání, které nebylo z hlediska trestněprávního významné, vysvětlila jinak. Jak soud uvádí shora, znalec sice uvedl, že se to moc jinak stát nemohlo, ale pokud zároveň dodá, že si vše poškozená mohla vysvětlit jinak a uvede příměr s letným dotykem, což jistě není samo o sobě trestněprávně významné jednání, vznikají zde dle názoru soudu významné pochybnosti, které nelze pominout, zvláště když z jiných provedených důkazů, nelze učinit jednoznačný závěr, co mohla či nemohla poškozená prožít nebo jaká událost vlastně odstartovala odtažené jednání z její strany po návratu ze Španělska. Obžalovaný měl v průběhu probíhajícího řízení vyvíjet snahu k ovlivňování svědků, jak o tom mluvila zejména J. Ž. a M. Ž. ml., což by samozřejmě mohlo vést soud k závěru o jeho nevěrohodnosti a snaze ovlivnit svědky ve svůj prospěch, nicméně tato snaha sama o sobě ještě nemusí znamenat, že se nějakého trestněprávního jednání ve vztahu k poškozené dopustil a navíc má soud v patrnosti vyhocené vztahy v rodině (vztah syna s obžalovaným, bývalou manželku s obžalovaným, který ji měl psychicky a fyzicky týrat). Znovu soud opakuje, že ačkoliv byly v rámci dokazování provedeny důkazy, které podporují verzi poškozené, byly dle názoru soudu provedeny i důkazy podporující verzi obžalovaného a dokonce

i důkazy, které lze vyložit ve prospěch poškozené, lze dle názoru soudu vyložit i ve prospěch obžalovaného.

16)V průběhu řízení byla opakovaně zmiňována nelogičnost jednání obžalovaného, který vzal poškozenou k moři a pak jí moře ani neukázal, což samozřejmě může vzbuzovat určité pochybnosti o úmyslech obžalovaného, nicméně stejně je možné vzít jako vysvětlení této situace skutečnost, že to obžalovanému časově nevyšlo, když se dostal do časové tísně z důvodu defektu. Pořád je třeba mít dle názoru soudu na paměti, že obžalovaný podnikal v podstatě pracovní cestu do zahraničí. Stejně tak bylo zmiňováno, že to byl obžalovaný, kdo danou cestu navrhl, v čemž by bylo možné vyzorovat určité znaky plánovitosti celé situace, nicméně dle názoru soudu nelze vůbec uzavřít, kdo s daným návrhem přišel. Konkrétně že by s daným návrhem přišel právě obžalovaný, nikdo neuvedl. Obžalovaný si nebyl jist, kdo s tímto přišel a poškozená uvedl, že nápad padl, u nich doma ve [REDAKCE], nicméně že by konkrétně někdo s návrhem přišel, neuváděla, i když uvedla, že jí říkal, že pokud nemůže s rodiči, ať jede s ním. Rodiče poškozené nevěděli, kdo s návrhem přišel. Každopádně matka poškozená uvedla, že když se dcera vrátila od L. [REDAKCE] Ž. [REDAKCE], uvedla, že by chtěla jet do Španělska a o tom vypovídal i její otec. Pokud jde o chování poškozené po návratu ze Španělska, pak dle názoru soudu nelze bez jakýchkoliv pochybností dospět k závěru, že změny chování, které bezpochyby nastaly, nicméně až s určitým časovým odstupem, jak o tom vypovídali obžalovaný, jeho bývalá žena a matka poškozené, lze přisoudit právě jednání ze strany obžalovaného a navíc je zde ještě pochybnost, zda skutečně došlo k jednání v takové podobě, jak popisovala právě poškozená. Dále je možné z obou úhlů pohledu vysvětlit i chování obžalovaného, který zaútočil na muže, o němž mu vyprávěla poškozená, když stejně tak jako se jeví logické, že obžalovaný neměl důvod zaútočit na dalšího muže, když na poškozenou zaútočil podstatně razantněji, jeví se jako logické a možná ještě logičtější, že na muže zaútočil z důvodu, že nic neudělal a pouze jednání, které mu popsala poškozená, odmítá, a proto se s ním potřeboval vypořádat.

17)Uvedeným chce soud pouze upozornit na skutečnost, že byl v dané věci postaven před dvě verze předmětného jednání, které byly přizívány a podporovány důkazy ve prospěch obžalovaného či v jeho neprospěch, ovšem i tyto některé další důkazy bylo možné vysvětlit způsobem opačným, nejasným, přičemž do této nejasné situace nevnesly jasnou odpověď ani závěry znaleckého posudku k osobě poškozené, spíše naopak. A v takové situaci dospěl soud k závěru, že zde rozhodně pochybnosti o vině obžalovaného jsou a nelze je pominout, proto nemohl dospět k závěru o vině obžalovaného. Ačkoliv tedy lze bez pochyby učinit závěr, že k nějakému jednání mezi obžalovaným a poškozenou, které bylo poškozenou vnímáno „negativně“ došlo, rozhodně nelze bez jakýchkoliv pochybností dospět k závěru, že došlo k jednání, které by naplňovalo znaky trestného činu, tedy k jednání, které by bylo z hlediska trestněprávního relevantní. Těžko dospět k závěru, že se stalo nějaké konkrétní jednání, třeba méně závažné, které by bylo možné podřadit pod nějaký trestný čin, když nelze bez jakýchkoliv pochybností dospět k závěru, respektive takové pochybnosti zdejší soud má, k jakému konkrétnímu jednání vůbec došlo. Pokud má soud pochybnosti (a takové pochybnosti soud skutečně má) o tom, k čemu vlastně konkrétně došlo a zároveň se nelze dle názoru soudu dobrat ke konkrétnímu závěru o podobě předmětného jednání, neznamená to závěr, že se jednání nestalo, nemohlo stát, nýbrž závěr, že bez jakýchkoliv pochybností nelze uzavřít, že se jednání stalo právě tak, jak to uvádí poškozená. Nebo že se stalo v podobě, která by byla z hlediska trestněprávního významná.

18)Jak již bylo uvedeno shora, jsou zde dvě protichůdné verze k předmětnému jednání, které se dle názoru soudu nepodařilo bezpečně podpořit či vyvrátit. Dle názoru soudu v dané věci není dán ucelený řetězec nepřímých důkazů svědčící o vině obžalovaného a rovněž nelze dle názoru soudu bezpečně uzavřít k jakému konkrétnímu jednání vlastně došlo. Soud s ohledem na shora

uvedené dospěl k závěru, že nelze nade vší pochybnost dospět k závěru, že se jednání stalo právě tak, jak popisuje poškozená, rovněž nelze učinit závěr o jiném trestněprávně významném jednání, a proto je třeba postupovat v souladu se zásadou v pochybnostech ve prospěch obžalovaného. Takový závěr soudu rozhodně neznamenal, že se jednání popisované poškozenou nemohlo stát, na druhou stranu nelze na základě provedení dokazování s jistotou říci, že se stalo tak, jak uvádí poškozená, ani dospět k nějakému jinému konkrétnímu závěru o podobě jednání, za níž by bylo možné dovést trestní odpovědnost. Soud nemůže při rozhodování pracovat s mírou pravděpodobnosti nebo s neurčitými pojmy, které lze vyvodit ze závěrů znaleckého posudku ve spojení s ostatními provedenými důkazy. Soud musí být bezesbýtku přesvědčen o tom, že k předmětnému, popisovanému jednání došlo, a to bez jakýchkoliv pochybností. V daném případě však bez jakýchkoliv pochybností k závěru o spáchání konkrétního jednání dospět nemohl. Lze uzavřít s ohledem na závěry znaleckého posudku na osobu poškozené, že k jednání, které poškozená vnímala negativně, určité došlo, nicméně nelze s jistotou uzavřít, k jakému konkrétnímu jednání ve skutečnosti došlo. S vědomím o závěrech vyplývajících z důkazů svědčících ve prospěch obžalovaného, jeho výpovědi a výpovědi dalších svědků výpovědi L [REDACTED] Ž [REDACTED], P [REDACTED] H [REDACTED] a J [REDACTED] Ž [REDACTED] ve spojení se závěry znaleckého posudku, a sice že poškozená situaci mohla vnímat jinak, než se udála, tedy mohla jí přikládat úplně jiný význam a dále s vědomím o nenarušené osobnosti obžalovaného, jak plyne ze znaleckého posudku na jeho osobu, s vědomím o osobnostní struktuře poškozené a její vysoké míře lhavosti a zároveň s nemožností vytvořit ucelený řetězec důkazů, o němž by soud neměl jakékoliv pochybnosti, nelze dle názoru soudu dospět k takovému přesvědčení, které by mohlo vést k odsouzení obžalovaného za popisované jednání či za jiné jednání, když nelze dle názoru soudu bezpečně dovést, k čemu konkrétně došlo. Na základě provedení dokazování soud dospěl k závěru, že pochybnosti jsou v dané věci natolik významné, že nelze přistoupit k odsouzení obžalovaného. Soud nevnímá důkazní situaci za tak jednoznačnou, jak ji popisuje obžaloba, stejně tak interpretace jednotlivých důkazů (z e strany státního zastupitelství) svědčících v neprospěch obžalovaného se mu nejeví tak jednoznačná, aby bylo možné bezpečně učinit závěr o vině obžalovaného z konkrétního jednání, ať už uvedeného v obžalobě či jiného jednání, neboť o konkrétní podobě jednání by dle názoru soudu s ohledem na provedené dokazování musely vzniknout pochybnosti vždy. Dle názoru soudu nejsou v dané věci dány podmínky pro uznání viny obžalovaného. Vznikají pochybnosti o vině obžalovaného z jednání, které by vykazovalo trestně relevantní znaky, přes které se soud nedokázal přenést ve smyslu vyvrácení těchto pochybností a vyřčení viny obžalovaného z jednání popsáno v obžalobě či jiného jednání. Proto soud postupoval v souladu se zásadou „v pochybnostech ve prospěch obžalovaného“.

19) Na základě shora uvedeného tedy soud dospěl k závěru, že nelze bez jakýchkoliv pochybností dospět k závěru, že by se jednání popisované v obžalobě skutečně stalo, ani nelze dospět k závěru o jiném jednání, které by vykazovalo trestně relevantní znaky, a proto soud obžalovaného dle § 226 písm. a) tr. řádu obžaloby Okresního státního zastupitelství v Kladně sp.zn. 2 Zt 78/2019, ze dne 20.3.2020 zprostil, neboť nebylo prokázáno, že se stal skutek, pro nějž je obžalovaný stíhán.

Poučení:

Proti rozsudku lze podat odvolání.

Rozsudek může odvoláním napadnout:

- a) státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoliv výroku,
- b) obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká,
- c) zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabránění věci,
- d) poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody, pro nesprávnost výroku o náhradě škody.

Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku může jej napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí.

V neprospěch obžalovaného může rozsudek napadnout odvoláním jen státní zástupce; toliko pokud jde o povinnost k náhradě škody, má toto právo též poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody.

Ve prospěch obžalovaného mohou rozsudek odvoláním napadnout kromě obžalovaného a státního zástupce i příbuzní obžalovaného v pokolení přímém, jeho sourozenci, osvojitel, osvojenec, manžel a druh. Státní zástupce může tak učinit i proti vůli obžalovaného. Je-li obžalovaný zbaven způsobilosti k právním úkonům, nebo je-li jeho způsobilost k právním úkonům omezena, může i proti vůli obžalovaného za něho v jeho prospěch odvolání podat též jeho zákonný zástupce a jeho obhájce.

Odvolání se podává u soudu, proti jehož rozsudku směřuje (u Okresního soudu v Kladně), a to do osmi dnů od doručení opisu rozsudku.

Odvolání musí být ve shora uvedené lhůtě, nebo v další lhůtě k tomu stanovené předsedou senátu soudu 1. stupně, podle § 251 trestního řádu také odůvodněno tak, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo.

Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda je podává, byť i z části ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného. Odvolání lze opřít o nové skutečnosti a důkazy.

O odvolání proti rozsudku Okresního soudu v Kladně rozhoduje nadřízený krajský soud - Krajský soud v Praze.

Kladno 19. srpna 2021

Mgr. Štěpán Jirounek v.r.
předseda senátu